

λας τῇ στιγμή πού τόν ἀτίμαζα. Καί τώρα ζητώ ἀπό σένα, πνευματικέ, συγχώρησι γιά τὸ ἁμάρτημά μου, γιατί ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν ἔχω δύναμι νὰ τὴν ζητήσω.

Μία βοή αἰφνης ἰσχυροτάτη ἠκούσθη τοῦ ἀνέμου, ὁ ὅποιος ὀρμητικὸς ὡς πνεῦμα ἐκδικήσεως ἐνηγαλίζετο τοὺς τοίχους ὥσεί νὰ διεμαρτί-
ρειτο, διὰ τὴν βεβήλωσιν τὴν ὁποίαν εἶχε φέρει εἰς τὸν ἅγιον ἐκεῖνον τόπον ὁ γέρον ἀμαρτωλός.

— Τὸ ἔγκλημά σου εἶνε μεγάλο. Καί ἀφοῦ εἶμαι πνευματικὸς, ἤθελα νὸ μαθῶ πῶς σ' ἔλε-
γαν στὸν κόσμῳ πρὶν γίνης καλόγερος...

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κι' αὐτό. Μὲ ἔλεγαν
Δῆμο Χατζάρα...

Μία κραυγὴ διέσχισε τὸν ἄερα. Ὁ Ἀνανίας ἐτρόμαξεν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν οὔτε νὰ ἐρωτήσῃ κἂν τί ἔπαθε ὁ πνευματικὸς του. Τὸ αἷμα ἐπλημμύρισε τὴν κεφαλὴν τοῦ πατέρ Προ-
κόπιου. Μία ὀδὺν, μία κατάπληξις τοῦ ἐδέσ-
μευσαν τὴν γλῶσσαν· ἐσηκώθη βιαίως ἀπὸ τὸ
σκαμνί του, ἀπεμακρίνθη καὶ ἐστύλωσε τὰ μά-
τια του εἰς τὸ εἰκόνισμα.

Ἐὰν δὲν ἦτο καὶ αὐτό, θὰ ἔπνιγε τὸν ἐτοι-
μοθάνατον.

— Σὺ λοιπὸν τὸν πατέρα μου, σὺ τὸν ἔχεις
σκοτώσῃ; ἐφώναζεν ὁ Προκόπιος πνιγόμενος ἀπὸ
λυγμούς. Καί εἶμαι ἐγὼ παιδί σου λοιπὸν...

Σιγὴ τραγικὴ ἠκολούθησε, ἐνῶ ἐξηκολούθει

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΓ. ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΥ

Ἡ πτῆσις τοῦ Χρόνου